

HAIKARAN HÄVIÖ.

(Jatk. 12:lta sivulta)

seella. "Uskotteko te että haikarat tuovat pikku lapsia?" kysyi hän.

"No — niin tuota — etkö sinä usko sitä, Burton? kysyi rouva Hill takaisin ikäänkuin aikaa voittaaksensa.

"Se tuntuu hyvin kummalliselta, jos ne sitä tekevät," sanoi Burton. "Eräs poika tuolla puistossa viime kesänä kertoi, että meidän äitimme —"

Rouva Hill käänsi karseensa äkkiä poikaan. "Ja eikö se sinusta ole paljon kauniimpi ja suloisempi ajatus, se että-tuntea, että sinun äitisi on sinusta huolehtinut ja sinua suojellut silloin kun sinä olit oikeen pikkunen, kuin se, että sinut olisi tänne tuonut joku ruma vanha haikara?"

"Ja kuinka pikkunen minä siten olin?" kysyi Burton lapsen uteliaisuudella.

Rouva Hill taittoi orvokin kukan läheiseltä kukkapenkereeltä. avasi siemenkotelon ja asetti kämmenelleen yhden siemenen. "Sinä olit niin pikkunen kuin tuo siemen tuossa," hän sanoi. "ja sinun äitisi piti sinua aina lähellä sydäntään ja hyvin lämpöisenä siihen asti kun sinä olit kylliksi iso ja vahva lepäämään hänen sylissään. Aivan samalla tavalla nämä kukan siemenet makaavat maan sisässä, joka on kaikkien kasvien äiti, ja ne pidetään siellä lämpimänä ja suojattuna kunnes ne ovat niin isoja, että ne voivat tulla ulos ja elää kukkatarhassa."

"Mutta enhän minä ole niinkuin kukka," väitti vastaan Burton.

"Ei," sanoi rouva Hill. "Sinä olet paljon enempi ja ihmeellisempi kuin kukka. Sinä voit puhua ja ajatella ja leikkiä ja tehdä työtä ja suuria asioita maailmassa, jotavastoin kukka voi antaa maailmalle vain suloutensa ja kauneutensa."

"Mutta," intti vieläkin Burton, "minä en ymmärrä miten minä olisin tullut siemenestä."

"Emmehän me tiedä, miten kukat tulevat siemenestä," vastasi rouva Hill. "Viisain mies maailmassa ei voisi sanoa tarkalleen miten kukat tulevat siemenestä, eikä hän voisi tehdä kaikista pienintä sinikelloakaan, eikä voisi sanoa miten suuri tammikasvaa pienestä terhosta."

"Ja miksi ei?" kysyi taas Burton.

"Ajatteleppas sitä, mikä sekamelska siitä syntyisi, jos kaikki maailman ihmiset rupeaisivat tekemään puita ja kukkia ja kasviksia, puhumattakaan eläimistä ja linnuista," sanoi rouva Hill leikkillisesti.

Poika äkkäsi asian heti. "Whew! Kylläpä se olisikin sekamelskaa se!" hän nauroi. "Minusta tuntuu, että se onkin pa-

las ja liian heikko kuullaksesi noita räikeitä kertoelmia. Annat toimia niiden edelleenkin, jotka ovat tähän asti toimineet ja tahtaa itseäsi minne vain.

Klaidie Parkkonen.

remppi, että emme tiedä tarkalleen miten niitä tehdään."

"Tietysti se on oikeen sinulta, että haluat ymmärtää näitä asioita oikeen sanoi rouva Hill, "mutta minä tahdon sinun muistamaan, että kukaan poika puistossa, eikä koulussa eikä missään voi koskaan näitä asioita sinulle selittää. Ne pojat eivät tiedä näistä asioista enempää kuin sinäkään, vaan vain arvailevat saadaksensa toiset uskomaan, että he jotain tietävät. Silloin kun sinä tahdot jotain tietää, niin mene isäsi luo ja kysy häneltä, ja hän kertoo sinulle kaikki mitä näistä asioista voidaan kertoa."

"Aivan varmaan hän sen tekee!" vakuutti poika iloisesti. "Isä on aina suora kaikissa asioissa."

Tämä oli jo liikaa salakuuntelijalle. Mielenjännityksessä vetäsi hän liian lujasti pajun oksasta, jonka suojassa hän oli ja se pudota pläiskähti veteen jättäen hänet näkyviin.

"Oh, katsokaa isää!" huudahti Burton. "Saanko isä minäkin tulla kahlamaan ja hän juoksi kiireesti isäänsä kohten.

"Tule vaan!" sanoi isä iloisesti ja häpeämättä. "Jos vaan rouva Hillillä ei ole mitään vastaan —"

"Eipä tietenkään," hän naurahhti. "Riisu kenkäsi ja sukkasi, Burton, ja mene kahlamaan isäsi kanssa. Vesi on herttaista. Eikö olekin Mr. Maxwell?"

"Tämä on ainoa viileä paikka koko kartanossa," sanoi Mr. Maxwell ja repäsi kauluksen kaulaansa ja heitti sen rannalle. "Minä en pidä enempi vaatteita päälläni kuin mitä on pakko, enkä pyytele sitä edes anteeksi," hän huudahti leikkillisesti rouva Hillille.

"Ja miksikäs teidän sitten niin pitäisi tehdä?" vastasi rouva Hill. "Kumpikin teistä pojista tarvitsee leikkikumppalin, joten minä nyt jätän teidät kahden sinne läiskimään vettä niinkuin haluatte."

"Tämä on hauskaa," huusi Burton. "Minä tulen isän kanssa täältä kyllin ajoissa illalliselle," ja tarttuen isänsä ojennettuun käteen hän hyppäsi virtavaan puroon.

Rouva Hill kääntyi menäksensä pois, mutta pysähtyi kun kuuli käskävän äänen huutavan ruusutarhasta: "Arthur! Arthur!"

Mr. Maxwell antoi merkin viheltämällä ja pian tuli rouva Maxwell alas mäkeä lihavana ja lämpimissään huohottain.

"Arthur Maxwell!" hän huudahti hämmästyksessä tukahtuneella äänellä, kun huomasi miehensä. "Oletko sinä menettänyt järkesi? Mitä sinä tarkoitat tuollaisella käytökselläsi? Ja oman poikasi nähden vielä! Burton, tule ylös sieltä heti paikalla. Sinä kuolet vilusta. Tiedäthän, että et sinä ole tottunut tuollaiseen. Todellakin Arthur, tämä on jo liikaa! Mikä ihme saikin sinut käyttäytymään noin kovin karkealla ja sivistymättömällä tavalla?"

Mr. Maxwell katsoi vaimoansa suoraan silmiin jäykästi: "Eikö nyt ole tarpeeksi kuuma panemaan miehen tekemään vaikka

mitä muuta kuin pitämään ahtaita vaatteita päällensä. Riisuisin nahkanikin, jos vaan voisin?"

Rouva Maxwell kääntyi Burtoniin joka masentuneena istui nurmella pannen sukkia ja kenkiä jalkaansa. "Tämä ei ole sovelias paikka sinulle," sanoi äiti ankarana. "Mee heti sisälle opehtajasi kanssa. Te hämmästyttätte minua rouva Hill" — ja sitten lisäsi vähän ajateltuaan "kun sallitte tuollaista käytöstä Keskustelen tästä kanssanne laajemmin myöhemmällä."

Ylevällä käden viittauksella hän käski heidän mennä ja sitten lyhystyi puistotuulille. Odotti siinä hetken aikaa, että miehensä tulisi selittämään ja anteeksi pyytelemään, mutta sen sijaan mies istui rantakivellä ja tarkasti miettivän näköisenä varpaitaan vedessä.

"Kyllä tämä on jo huipussaan!" puhkesi rouva Maxwell vihdoon puhumaan. "Minä olen koettanut sinua opettaa ja tehdä sinusta jotain, mutta näyttää siltä, että siitä ei ole mitään hyötyä. Kaikki mitä voin tästedes tehdä on katsoa Burtonin ja oman parastani. Minä en tule sallimaan sitä, että meidän uramme tuhoataan. Minua hävettää, että edes rouva Hill tietää minäkalainen mies sinä olet."

"Oh, ei sinun siitä tarvitse huolehtia" vastasi mies huolettomasti. "Rouva Hill on nainen jolla on tervettä järkeä."

"O-o-oh, vai niin!" huudahti rouva Maxwell yhtäkkiä ponnahtaen istumaan. "Hän todella näytti siltä tänään."

"Todellakin hän sen näytti," vastasi mies tyyneesti. "Hän selitti asioita Burtonille sellaisella tavalla, mistä minä en ole ennen osannut uneksiakaan!"

"Asioita!" matki rouva Maxwell kiukkuna kasvaen. "Ja mitä asioita, jos saan luvan kysyä?"

"No -er," epäroi mies, "hän -er pani pirstoiksi koko haikara teorian ja jumaliste, se oli kaikki oikeen! En ole koskaan kuullut niin ymmärrettävästi selitettävän tärkeitä tosiasioita lapsista."

Rouva Maxwell katsoi miestään kauhun ja hämmästyksen sekaisella ilmeellä. "Tämä kuumuus on pannut järkesi sekasin, Arthur. Rouva Hill ei ole koskaan voinut eikä hän olisi uskaltanut puhua sellaisesta asiasta minun lapselleni."

"Sen hän teki," vastasi mies innostuen taas muistaissaan koko tuon kuulemansa keskustelun, "ja minä toivon, että sinäkin olisit saanut sen kuulla. Se oli totuutta ja runoutta yhtä aikaa, ja yhtä kaunista ja hienoa kuin se kukan siemen, jota hän käytti asian valaisemiseksi. Se oli selaista, mitä jokaisen äidin maailmassa olisi pitänyt kuulla!"

"Ei ainakaan tämän äidin," sanoi rouva yhteen puristetuin huulin, "eikä minun lapseni enään. Minä en salli sellaisia siveettömyyksiä opettavan minun kodissani. Kyllä kai hän pian keskustele sellaisista asioista sinunkin kanssasi."

"Toivon, että hän sen tekisi," sanoi mies vakavasti. "Hän on jo minulle opettanut sen, että on olemassa suora tie totuuteen, ja

paljon parempi kuin kaikki se loru mitä meille lapsena opetettiin." Mies nousi seisomaan ja kasvojensa hymy ja silmiensä loiste osoitti, että hän oli saanut uutta innostusta elämään. "Ja Sallie," sanoi hän, "siinä ei ole mitään kummallista. Lapset aivan luonnollisesti ymmärtävät totuuden kun se heille selitetään, eivätkä he uteliaisuudessaan enään lähde sitä muualta etsimään. Huomenna minä ostan kaikki kirjat tästä asiasta mitä saatavissa on. Burton tulee jonakin päivänä kysymään minulta näistä asioista. Rouva Hill ei vältellyt kysymystä, enkä minä myöskään tule sitä tekemään. Tässä asiassa samoin kuin kaikissa muissakin asioissa tulen minä olemaan suora poikasi kanssa!"

Rouva Maxwellin kasvot tummenivat vihasta. "Tämä jo riittää! Jos rouva Hill yhden siveettömän keskustelun kautta, jonka sinä vaan sattumalta kuulit, on saanut sinun tällaiselle mielenlaadulle, niin on hän vaarallinen nainen, ja mitä pikemmin hänet erotetaan toimestaan, sitä parempi. Minä hankin jonkun vakiintuneen naisen katsomaan Burtonia — tai teen minä sen itse."

Maxwell kömpi ylös purosta ja katsoi nuhtelevasti vaimoonsa. "Sinä et ole ollut kahden kesken Burtonin kanssa kolmea tuntia sen jälkeen kun lähdimme Illinoisista," sanoi hän katkerasti. "Sinulla ei ole ollut aikaa. Hän on meidän ainoa lapsemme, ja varmasti tärkein olento mihin meidän tulisi huomiomme kiinnittää — ainakin minun, vaikka vasta tänään sen olen tullut täydelle käsittämään. Olen tähän asti antanut sinun menetellä lapsemme suhteen niinkuin olet tykännyt, mutta täst'edes tulen minäkin sanomaan sanottavani."

(Jatkoa seuraavassa numerossa.)

ERÄÄN KULKURIN MUISTOLLE.

Kirj. Regina H—s.

Harhailen kulkevi kulkuri monen vaaran ja vastuksen yli. Ei missään oota häntä kotiliesi, ei missään ystävän syli.

Ei minnekään kaivata kulkuria hän on onnesta osaton polo. Siksi istuu hän nyt kiin niin suruissaan — kovin syykkä on kulkurin olo.

Kai kotia kaipaa tuo kulkuri ja ystävän lempeä siellä. — Mutta kaipaus hänen on haavetta, jää unelmaksi eelleen vielä.

Missä, missä on kulkurin ystävä, tuo tyttönen hellä ja armas? Mitä? Joko hänkin sortui? Miten lieneekään mielesi karvas.

Kuule kulkuri, surra — et sortua saa pääsi painunut pystyhyn nosta! Liity joukkohon kohtaloveljies' elononnesi ryöstäjät kosta!

Hoquiamin s. s. osaston ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla Ahjolassa, joka torstai kello 2 j.p.p. Osote on 315-10th St., Hoquiam, Wash.